

Arrest

nr. 285 733 van 6 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 20 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 1 februari 2020 België binnen met een fotokopie van een paspoort en verzoekt op 3 augustus 2020 om internationale bescherming. Op 20 september 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Angolese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op (...) 1954 in Bembe, gelegen in de provincie Uige. U werkte sinds 2012 tot de dag van uw vertrek steeds als helper van financiën in de Tocoista – kerk. Gelijktijdig handelt u in diverse voedingsmiddelen, waarvoor u reizen maakt tussen verschillende provincies in Angola. U ontmoet A. (...) op 31 december 2019 gedurende één van uw handelsreizen. A. (...) verzoekt u om voor hem diamanten mee te smokkelen op het vliegtuig, waar u mee instemt. Wanneer u terug op de luchthaven in Luanda bent, overhandigt u hem zijn diamanten. Jullie wisselen contactgegevens uit, opdat hij u kan betalen voor uw daden. De dag nadien komt A. (...) bij jullie thuis en zegt dat u met hem dient mee te komen zodat hij uw geld kan geven. Tijdens de rit wordt u geblinddoekt en door A. (...) meegenomen naar een onbekend huis, waar de vloer vol bloed ligt. Hier beweert A. (...) dat u hem zijn diamanten niet heeft teruggegeven. A. (...) dreigt dat u hetzelfde zal overkomen als met de mensen van wie het bloed op vloer ligt indien u hem zijn geld niet geeft. Uit schrik verliest u het bewustzijn. U wordt wakker zonder rok. Andere aanwezigen geven uw rok terug. U doet uw rok opnieuw aan. A. (...) brengt u terug tot enkele straten verder dan uw huis. Hij dreigt dat hij de volgende dag om 9u opnieuw zal terugkomen. Zonder uw blinde echtgenoot, P. G. (...), in te lichten vlucht u naar het huis van uw vriendin I. (...), waar u een maand verblijft. I. (...) brengt u gedurende uw verblijf aldaar in contact met M. A. (...), die uw visum regelt om Angola te verlaten. In januari 2020 verlaat u Angola met het vliegtuig in gezelschap van M. A. (...). In maart 2020 komt u aan in België, waar u de Belgische asielinstanties in augustus of oktober 2020 verzoekt om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) op 3 augustus 2020 een kopie van uw identiteitskaart neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal op grond van het geheel van de gegevens uit uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u lijdt aan diabetes. Ook heeft u een leeftijd ouder dan 65 jaar. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-Generaal. Zo werd u meerdere keren gevraagd of u zich in staat voelde om het persoonlijk onderhoud verder te zetten en werd op verschillende tijdstippen de mogelijkheid geboden om pauze te nemen. Het persoonlijk onderhoud verliep dan ook volledig volgens uw tempo. Gelet op wat vooraf gaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedures gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest de heer A. (...), omdat deze geld van u eist in het kader van zijn diamantenhandel. Daar hij na de verkrachting zei dat hij de volgende dag terug naar uw huis zou komen, vreest u dat hij u opnieuw iets zal aandoen indien u terugkeert naar Angola. Ook schaamt u zich voor de verkrachting die heeft plaatsgevonden (NPO, p. 17-18).

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke overtuiging, religie of het behoren tot een welbepaalde sociale groep) zoals vastgelegd in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u uw verzoek om internationale bescherming voornamelijk kadert binnen diamantensmokkel. U handelt zelf niet in diamanten, maar heeft wel ingestemd om diamanten te smokkelen waar u gevolgen van stelt te dragen (NPO, p. 17, 20-21). U heeft hiermee, zoals u het zelf stelt, de Angolese wet overtreden waardoor u na de door u vernoemde verkrachting niet naar de politie kon gaan, omdat deze dan op de hoogte zouden zijn van uw daden en u opgepakt zou kunnen worden (NPO, p. 19). De door u ingeroepen diamantensmokkel is bijgevolg louter een gemeenrechtelijk probleem en heeft als zodanig geen betrekking op één van de criteria van het verdrag van Genève.

Los van het feit dat de context van uw problemen niet onder de Vluchtelingenconventie valt, dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw stelling gebruik te hebben gemaakt van een

smokkelaar reeds wordt ondermijnd door de tegenstrijdige verklaringen die u aflegt omtrent de som die u hiervoor betaalde. Zo verklaarde u op het CGVS dat u via uw vriendin I. (...) 25 000 kwanza heeft betaald aan M. A. (...), de smokkelaar, in ruil voor een visum om het land te verlaten (NPO, p. 14-15). Gedurende het interview bij DVZ op 7 december 2020 verklaarde u echter 3 500 000 kwanza te hebben betaald aan uw smokkelaar opdat hij u zou helpen het land te verlaten (zie verklaring DVZ, p. 11, vraag 31). Voorts stelt u Angola te hebben verlaten in januari 2020 om dan in maart 2020 aan te komen in België (NPO, p. 6, 13), hetgeen niet strookt met uw latere verklaringen dat u in Angola het vliegtuig nam in gezelschap van uw smokkelaar en de volgende dag reeds landde in een voor u onbekende plaats waarna M. A. (...) u heeft ingelicht dat u in België was (NPO, p. 13). Hoewel u op de hoogte werd gebracht van het land waar u bent aangekomen met het vliegtuig is het bijzonder opmerkelijk dat u gedurende de gehele procedure niet weet te vertellen voor welk land uw smokkelaar een visum had geregeld (NPO, p. 14; zie verklaring DVZ, p. 10, vraag 24). Nochtans kan u tijdens uw reis steeds bevraagd worden over uw documenten en reisdoel, er kan dan ook niet worden aangenomen dat u zou reizen zonder te weten voor welk land u een visum verkreeg.

Er dient op te worden gewezen dat op de verzoeker de verplichting rust om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn identiteit, nationaliteit en reisweg waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-Generaal, opdat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Niettegenstaande dat u bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk werd gewezen op de medewerkingsplicht, dient te worden opgemerkt dat u hier niet aan heeft voldaan. Uit bovenstaande verklaringen blijkt dat u vage verklaringen aflegt over de manier waarop uw reis geregeld werd en de documenten waarmee u reisde, die u bovendien nalaat voor te leggen. U legt louter een kopie van uw identiteitskaart neer (zie groene map die werd toegevoegd aan het administratief dossier), hetgeen onvoldoende bewijskracht heeft aangezien fotokopieën gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus vatbaar voor manipulaties. Uw vergoelijking voor het niet voorleggen van uw reisdocumenten overtuigt geenszins. Daar u met uw eigen paspoort en visum heeft gereisd, is het immers weinig aannemelijk dat de smokkelaar uw paspoort zou hebben meegenomen (NPO, p. 12; zie verklaring DVZ, p. 10, vraag 24). Sowieso kan niet worden ingezien waarom een volwassen vrouw zich dient te beroepen op een smokkelaar indien zij met haar eigen paspoort reist en indien zij niet wordt vervolgd door de autoriteiten en het dus geen risico vormt om onder eigen naam te reizen (NPO, p. 13-14).

Uit deze vaststellingen, in combinatie met de tegenstrijdige en onlogische verklaringen die u aflegt met betrekking tot uw reisweg (zie supra), dient te worden geconcludeerd dat u weinig blijk geeft van oprechte medewerking aan de procedure.

Het relaas dat u voorlegt gedurende het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 16 mei 2022 verschilt bovendien op belangrijke punten van hetgeen u heeft verteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 7 december 2020. Zo gaf u daar volgende verklaringen: "Telkens als wij diamanten meebrachten...", "Dat loopt altijd goed.", waaruit blijkt dat u verklaarde meerdere keren diamanten te hebben gesmokkeld (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Gedurende het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter slechts éénmaal deel te hebben genomen aan de diamantensmokkel (NPO, p. 21). Voorts stelt u voor de DVZ dat u telkens geld kreeg voor uw werk (zie vragenlijst CGVS, vraag 5), hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud beweert nooit geld te hebben ontvangen van A. (...) (NPO, p. 22). Daarnaast verklaarde u voor DVZ dat een man u op een dag kwam opzoeken met de melding dat u hem zijn diamanten niet had teruggegeven. Pas de volgende dag zou die man teruggekomen zijn, u meegenomen hebben, een blinddoek hebben opgedaan en u naar een huis hebben gebracht waar u tot 's avonds gevangen zat (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Gedurende het persoonlijk onderhoud bij het CGVS daarentegen stelt u dat A. (...) u de dag na het smokkelen van de diamanten is komen opzoeken en u aanvankelijk zei dat u uw geld moest komen halen in het huis, maar op de '1 mei straat' zou hij u dan geblinddoekt hebben en naar een huis meegenomen. Pas daar aangekomen zou hij u gezegd hebben dat hij de diamanten niet gekregen had en dat u hem moest vergoeden (NPO, p. 17, 23). Een volgend element dat verschilt tussen beide relazen is dat u bij het ene uw echtgenoot heeft ingelicht over de redenen van uw vertrek (zie vragenlijst CGVS, vraag 5) hoewel u voor het CGVS vertelt dit niet te hebben gedaan om uw echtgenoot niet bang te maken (NPO, p. 11). Tenslotte voegt u, slechts na tussenkomst van uw advocaat, aan uw asielrelaas toe dat u bent verkracht hoewel u aanvankelijk aangaf alle hoofdredenen van uw vertrek uit Angola te hebben opgegeven bij de vragenlijst van het CGVS (NPO, p. 4). Er dient te worden geconcludeerd dat uw verklaringen over uw lotgevallen naar aanleiding van het vervoeren van diamanten voor A. (...) doorheen de procedure op essentiële punten strijdig zijn. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan uw vrees voor A. (...), de diamantenhandelaar, hetzij omdat u hem

geld zou moeten overhandigen hetzij omdat hij u zou hebben verkracht, waardoor ook niet kan worden ingezien waarom iets dergelijks u (opnieuw) zou overkomen bij terugkeer naar Angola.

Ten overvloede kan vermeld dat u stelt de diamanten in het kader van uw beroep als handelaar in diverse voedingsmiddelen te hebben meegekregen, maar desgevraagd antwoordt u vaag over uw beroep. Slechts na herhaaldelijk te zijn gevraagd naar uw activiteiten, haalt u aan handelaar te zijn geweest (NPO, p. 6-7). Ook gedurende het interview bij DVZ op 7 december 2020 stelt u aanvankelijk als beroep slechts te werken op het secretariaat van financiën in de kerk en vermeldt u niets van uw handel in diverse voedingsmiddelen, hoewel u dit bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS, voor DVZ, wel aanhaalt (zie verklaring DVZ, p. 7, vraag 12; zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Gelet op het feit dat uw beroep als handelaar een centraal element is binnen uw asielrelaas en uw verklaringen daaromtrent dermate vaag zijn, komt uw geloofwaardigheid verder op de helling te staan.

Gedurende het persoonlijk onderhoud haalt u verscheidene keren aan diabetes te hebben en voert u ook de nodige handelingen uit om uw suikerwaarden te controleren (NPO, p. 11, 18, 20). Met betrekking tot een eventueel gebrek aan medische behandeling van uw diabetes, wat u zelf op geen enkel moment aanhaalt, niet wanneer u wordt gevraagd of er andere zaken of personen zijn die u vreest bij terugkeer naar Angola noch wanneer u gevraagd wordt om toevoegingen te doen aan het einde van het gehoor (NPO, p. 17, 26), dient u zich voor de beoordeling van deze elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging van verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-Generaal zou zijn bevoegdheid overschrijden indien het hier uitspraak over zou doen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt slechts een kopie van uw identiteitskaart voor, dewelke hierboven reeds werd besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), en van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt” (verzoekster doelt allicht op het zorgvuldigheidsbeginsel).

Verzoekster vangt haar betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van een aantal van de door haar aangevoerde wetsartikelen en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vervolgens wijst verzoekster erop dat geen van de elementen die aan haar verhaal ten grondslag liggen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) “objectief werden onderzocht noch geanalyseerd”, terwijl bij de analyse van haar dossier de volgende basiselementen in het oog moeten worden gehouden om haar verhaal in een objectieve context te plaatsen:

“• Geweld ten aanzien van vrouwen in Angola

Uit verscheidene bronnen is het vastgesteld dat het geweld tegen vrouwen in Angola is een wijdverbreid probleem.

In een nota van de "CMI" (CHR Michelsen Institute) kan men lezen (beschikbaar op <https://www.cmi.no/publications/5976-violence-against-women-urban-poverty-angola> – eigen onderstreping):

"(...)"

De wetgevingsgeschiedenis van het land biedt een relevant inzicht in de aanpak van geweld tegen vrouwen (ibidem):

"(...)"

In 2019 was de bestrijding van gender gerelateerd geweld nog steeds een belangrijk punt van zorg in Angola. Dit is niet geruststellend, aangezien de evoluties sinds de aanneming van de wet van 2011 niet lijken te volstaan om vrouwen te beschermen (stuk 4):

"(...) »

Vrije vertaling

"(...)"

Zoals gezegd, gebeurt (seksueel) geweld tegen vrouwen op alle niveaus, zowel privé als beroepsmatig. Meer dan een kwart van de vrouwen in Angola meent het slachtoffer te zijn geweest van geweld, volgens de OESO¹.

Het is zorgwekkend dat ondanks de goedkeuring van een wet ter bestrijding van (huishoudelijk) geweld, dit onderwerp bijna tien jaar later nog steeds op de agenda van veel politieke debatten in Angola staat.

De problematiek is ook dat het geweld tegenover vrouwen wordt in Angola pas sinds kort erkend als een juridische kwestie, en de studies en verslagen erover zijn nog zeldzaam (stuk 5):

"(...)"

Vrije vertaling

"(...)"

- **Gebrek aan bescherming door de Angolese autoriteiten**

Het probleem is ook een gebrek aan effectieve bescherming door de Angolese autoriteiten tegen deze ernstige misbruiken... Er is inderdaad een gebrek aan steun van de nationale autoriteiten, die nog steeds onder invloed staan van een zeer hoge mate van corruptie.

In een artikel van het tijdschrift "Le Monde", wordt erop gewezen dat corruptie, hoewel bestreden door de regering die aan de macht is, zeer aanwezig blijft en meer verraderlijk en discreet is (stuk 6):

"(...)"

Vrije vertaling

"(...)"

Ook uit een artikel of de "Anti Corruption Ressource Center (stuk 7 – eigen onderstreping):

"(...)"

Een ander artikel stelt vast dezelfde corruptie (stuk 8 – eigen onderstreping):

"(...) »

Uit de statistieken van de "Statista Research Department" was nog Angola, in 2019, een "zeer corrupt" land (stuk 3²). Volgens deze onderzoek, de Angolese index plaatste het land dus onderaan de wereldranglijst in 2019, naast Bangladesh.

Alle deze algemene informatie en elementen moeten op zijn minst in rekening gehouden zijn voor het lezen van het verhaal van verzoekster en om haar verklaringen in de algemene context van Angola te plaatsen.

Rekening houdend met deze situatie moet men voorzichtig tewerk gaan in de analyse van deze asielaanvraag :

« (...) » (RvV nr 220 190 24.04.2019, eigen onderstreping)

Vrije vertaling :

(...)"

In het kader van verzoeksters geval wordt het nog moeilijker om zich tot de autoriteiten in haar land te wenden, omdat zij het risico loopt te worden gearresteerd zonder rekening te houden met haar profiel als vrouw en het geweld dat zij heeft ondergaan."

Daarna betwist verzoekster de motieven van de bestreden beslissing als volgt:

"a) Voorafgaande : de zweer kwetsbaar psychologische profiel van verzoekster

Verzoekster wenst in de eerste plaats haar zeer grote psychische kwetsbaarheid te benadrukken en te beklemtonen.

Betrokkene is een vrouw van bijna 70 jaar oud, en werd verkracht.

Gelet hierop en op de ernst van de vervolging die zij in haar land van herkomst stelt te hebben ondergaan (kidnapping, bedreigingen, verkrachting), had het CGVS bij de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming de grootste omzichtigheid moeten betrachten, quod non. Hoewel verzoekster niet geniet van een psychologische follow-up, zijn deze gebeurtenissen van invloed op haar psychische toestand, waardoor zij haar verhaal niet altijd helder kan vertellen.

b) Met betrekking tot het gebruik van een smokkelaar en de reis van verzoekster

Het CGVS stelt vast dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen heeft gedaan in verband met haar reis naar België.

Betrokkene legt uit dat ze 25 000 kwanza aan de smokkelaar gaf, maar ze had 3 500 000 kwanza met haar mee (in haar spullen tijdens de reis). Dit som geld werd gestolen (door de smokkelaar).

In Luanda heeft verzoekster A. (...) ontmoet, via haar vriendin Isabel. Ze is ongeveer nog 1 maand in Luanda (verstopt) verbleven. A. (...) heeft al de reis van verzoekster gepland. Hij heeft enkel aan verzoekster verteld dat hij haar reis naar Europa zou regelen. Verzoekster werd niet betrokken bij de planning van deze reis. Ze heeft dus de bestemming ontdekt toen ze in België aankwam.

Ze had geen idee van data en was erg in de war.

In dit context overhandigde ze haar paspoort aan A. (...). Hij zorgde ervoor alle documenten en nodige informatie te geven aan de luchthaven voor haar. Verzoekster heeft nooit de visum and de documenten gezien, noch haar paspoort teruggekregen.

c) Met betrekking tot de verklaringen van verzoekster bij de DVZ en bij het CGVS

Volgens het CGVS bestaan er tegenstrijdigheden in de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd bij de verschillende asielinstanties.

Verzoekende partij gaat niet akkoord met deze redenering in wenst de volgende verduidelijkingen te maken in verband met haar asielrelaas.

Ze heeft maar één keer diamanten vervoerd. Bij de DVZ heeft ze uitgelegd dat ze dit één keer had gedaan maar dat de handelaren dit regelmatig doen met de hulp van "mama's" om niet verdacht te worden.

Bovendien stelt verzoekster vast dat ze haar echtgenoot op de hoogte heeft gehouden van de incidenten. Ze heeft hem uitgelegd wat er gebeurd is. Ze heeft geen nieuws meer van haar man maar probeert steeds hem te bereiken.

Ten einde verduidelijkt ze ook dat ze A(...) in de wachtzaal van de luchthaven in Lunda heeft ontmoet. Daar heeft hij haar gevraagd om hem te helpen met een pakket te smokkelen (hij vertelde niet dat het om diamanten ging) naar Luanda. Ze ging akkoord maar ze realiseert zich dat het totaal onbewust was van haar kant. Ze hield geen rekening met de risico's en handelde toen in een opwelling. A(...) en haar zaten op hetzelfde vliegtuig maar niet naast elkaar.

d) Met betrekking tot verzoeksters medewerkingsplicht

Verwerende partij verwijt verzoekster in de bestreden beslissing dat zij zich niet heeft ingespannen om met de asielinstanties mee te werken, omtrent haar identiteit, nationaliteit en reisweg.

Verzoekster herinnert eraan dat zij niet betrokken was bij de organisatie van haar reis naar België en dat zij A. (...) volgde. In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, is het heel gewoon dat smokkelaars de documenten bewaren die zij hebben gebruikt bij de illegale reizen die zij organiseren. Zeer zelden krijgen mensen die gebruik hebben gemaakt van de diensten van een smokkelaar hun reisdocumenten terug.

In een dergelijke context kan verzoekster niet worden verweten dat zij haar documenten niet heeft kunnen overleggen. Toch probeerde ze haar identiteit te bewijzen, dankzij een kopie van haar identiteitskaart die ze had bewaard.

Ten overvloede begrijpt verzoeker de kritiek van het CGVS niet, aangezien de identiteit of de nationaliteit van verzoeker niet ter discussie lijken te staan.

e) Met betrekking tot verzoeksters beroep

Verwerende partij meent dat de verklaringen van verzoekster omtrent haar beroep als handelaar vaag zijn.

Verzoekster heeft haar best gedaan om haar situatie en beroep uit te leggen, en dacht dat het CGVS haar verklaringen had begrepen. Ze was een handelaar van voedingsmiddelen (meestal, maar ook van kleding bijvoorbeeld) in Angola, en ze moest daarvoor reizen tussen verschillende regio's in het land. Daarom bevond ze zich in Lunda toen ze A(...) in Lunda ontmoette: ze ging dan terug van een handelsreis naar Luanda (waar ze woonde). Ze kocht dus dingen in Luanda, die ze dan elders verkocht.

Daarnaast werkte ze ook als vrijwilliger in de kerk."

Verzoekster besluit dat haar de vluchtelingenstatus moet worden toegekend en dat zij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. In meest ondergeschikte orde vraagt zij dat

de bestreden beslissing wordt vernietigd vanwege het gebrek aan grondigheid bij de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming en de noodzaak van aanvullende onderzoeksmaatregelen, "o.a. over het geweld t.o.v. vrouwen in Angola, en de corruptie in het land".

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een document van Statista Research Department van 17 juni 2020 (stuk 3);
- het internetartikel "*La lutte contre la violence domestique devrait être élevée au niveau régional, estime une députée angolaise*" van Angop van 25 november 2019 (stuk 4);
- het artikel "*Prévalence, déterminants et effets de la violence pendant la grossesse : une étude transversale basée sur la maternité à Luanda, Angola*" van 31 december 2019 (stuk 5);
- het artikel "*En Angola, « la corruption, petite et grande, s'adapte et continue d'exister »*" uit LeMonde van 18 december 2019 (stuk 6);
- het rapport "*Overview of corruption and anti-corruption in Angola*" van het Anti-Corruption Research Center (stuk 7);
- het artikel "*Angola : Lourenço utilise-t-il son combat anti-corruption pour régler ses comptes ?*" van 12 mei 2021 (stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zij er niet in geslaagd is om haar vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken nu (i) haar problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), (ii) de geloofwaardigheid van haar stelling gebruik te hebben gemaakt van een smokkelaar wordt ondermijnd door de tegenstrijdige verklaringen die zij aflegt omtrent de som die zij hiervoor betaalde en over de reisduur, (iii) zij nalaat de documenten waarmee zij reisde voor te leggen, (iv) het relaas dat zij voorlegt gedurende het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op belangrijke punten verschilt van wat zij heeft verteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), (v) zij desgevraagd vaag antwoordt over haar beroep en (vi) zij zich voor de beoordeling van een eventueel gebrek aan medische behandeling van haar diabetes dient te richten tot de geëigende procedure. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, Angola, te hebben verlaten omwille van problemen die zij heeft gekend wegens haar medewerking in het kader van diamantsmokkel.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt – en door verzoekster niet wordt betwist –, houden deze problemen geen verband met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève, zoals vastgelegd in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, maar zijn zij louter gemeenrechtelijk van aard.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aan de hand van algemene informatie die zij bijvoegt (stukkenbundel verzoekster, stukken 4 en 5) nog aanvoert dat het geweld tegen vrouwen in Angola een wijdverbreid probleem is en dat de Angolese overheid onvoldoende bescherming biedt voor vrouwen, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde landeninformatie blijkt niet dat er in Angola sprake is van groepsvervolging waarbij alle vrouwen het slachtoffer worden van (huishoudelijk of seksueel) geweld. Door louter hieruit te citeren, zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekster daartoe in gebreke.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico loopt in Angola.

2.3.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de problemen die zij heeft gekend wegens haar medewerking in het kader van diamantsmokkel, kan de Raad na lezing van het rechtsplegingsdossier slechts vaststellen dat zij er niet in slaagt om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van deze bepaling aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze om de volgende redenen besluit dat verzoekster, in weerwil van de op haar rustende medewerkingsplicht, weinig blijkt geeft van oprechte medewerking aan de procedure:

“Los van het feit dat de context van uw problemen niet onder de Vluchtelingenconventie valt, dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw stelling gebruik te hebben gemaakt van een smokkelaar reeds wordt ondermijnd door de tegenstrijdige verklaringen die u aflegt omtrent de som die u hiervoor betaalde. Zo verklaarde u op het CGVS dat u via uw vriendin I. (...) 25 000 kwanza heeft betaald aan M. A. (...), de smokkelaar, in ruil voor een visum om het land te verlaten (NPO, p. 14-15). Gedurende het interview bij DVZ op 7 december 2020 verklaarde u echter 3 500 000 kwanza te hebben betaald aan uw smokkelaar opdat hij u zou helpen het land te verlaten (zie verklaring DVZ, p. 11, vraag 31). Voorts stelt u Angola te hebben verlaten in januari 2020 om dan in maart 2020 aan te komen in België (NPO, p. 6, 13), hetgeen niet strookt met uw latere verklaringen dat u in Angola het vliegtuig nam in gezelschap van uw smokkelaar en de volgende dag reeds landde in een voor u onbekende plaats waarna M. A. (...) u heeft ingelicht dat u in België was (NPO, p. 13). Hoewel u op de hoogte werd gebracht van het land waar u bent aangekomen met het vliegtuig is het bijzonder opmerkelijk dat u gedurende de gehele procedure niet weet te vertellen voor welk land uw smokkelaar een visum had geregeld (NPO, p. 14; zie verklaring DVZ, p. 10, vraag 24). Nochtans kan u tijdens uw reis steeds bevraagd worden over uw documenten en reisdoel, er kan dan ook niet worden aangenomen dat u zou reizen zonder te weten voor welk land u een visum verkreeg.

Er dient op te worden gewezen dat op de verzoeker de verplichting rust om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn identiteit, nationaliteit en reisweg waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-Generaal, opdat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Niettegenstaande dat u bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk werd gewezen op de medewerkingsplicht, dient te worden opgemerkt dat u hier niet aan heeft voldaan. Uit bovenstaande verklaringen blijkt dat u vage verklaringen aflegt over de manier waarop uw reis geregeld werd en de documenten waarmee u reisde, die u bovendien nalaat voor te leggen. U legt louter een kopie van uw identiteitskaart neer (zie groene map die werd toegevoegd aan het administratief dossier), hetgeen onvoldoende bewijskracht heeft aangezien

fotokopieën gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus vatbaar voor manipulaties. Uw vergoelijking voor het niet voorleggen van uw reisdocumenten overtuigt geenszins. Daar u met uw eigen paspoort en visum heeft gereisd, is het immers weinig aannemelijk dat de smokkelaar uw paspoort zou hebben meegenomen (NPO, p. 12; zie verklaring DVZ, p. 10, vraag 24). Sowieso kan niet worden ingezien waarom een volwassen vrouw zich dient te beroepen op een smokkelaar indien zij met haar eigen paspoort reist en indien zij niet wordt vervolgd door de autoriteiten en het dus geen risico vormt om onder eigen naam te reizen (NPO, p. 13-14)."

Verzoekster slaagt er niet in deze pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Waar zij uitlegt dat ze 25 000 kwanza aan de smokkelaar gaf, maar 3 500 000 kwanza met haar mee had tijdens de reis en dat deze som geld door de smokkelaar gestolen werd, beperkt zij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zo zij daadwerkelijk zou zijn bestolen door haar smokkelaar kan worden verwacht dat zij hiervan gewag maakte wanneer haar gevraagd werd hoeveel zij betaalde voor haar reis, *quod non*.

Waar zij stelt geen idee te hebben van data en erg in de war geweest te zijn, beperkt verzoekster zich slechts tot het vergoelijken van haar tegenstrijdige verklaringen over de duur van haar reisweg, zonder daarvoor enig (begin van) bewijs aan te brengen. Met een dergelijk summier betoog slaagt zij er niet in de hierboven aangehaalde concrete vaststellingen in de bestreden beslissing.

Door voorts nog te stellen dat zij in deze context haar paspoort aan haar smokkelaar overhandigde die ervoor zorgde voor haar alle documenten en nodige informatie te geven aan de luchthaven en dat zij haar visum en documenten nooit gezien heeft, verklaart verzoekster niet dat zij niet kan vertellen voor welk land haar smokkelaar een visum had geregeld, terwijl zij tijdens haar reis steeds bevraagd kan worden over haar documenten en reisdoel. Het hoeft geen betoog dat een dergelijke gang van zaken allerminst aannemelijk is.

Waar verzoekster nog aanvoert dat "*het heel gewoon (is) dat smokkelaars de documenten bewaren die zij hebben gebruikt bij de illegale reizen die zij organiseren*" en dat mensen die gebruik hebben gemaakt van de diensten van een smokkelaar hun reisdocumenten zeer zelden terugkrijgen, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij verklaart hiermee bovendien niet waarom zij beroep diende te doen op een smokkelaar terwijl zij met haar eigen paspoort reisde en niet vervolgd werd door haar autoriteiten. Dat haar identiteit of nationaliteit niet ter discussie lijken te staan, doet geen afbreuk aan de vereiste om correcte verklaringen af te leggen en waar mogelijk documenten voor te leggen met betrekking tot (onder meer) haar reisweg. Door hier geen zicht op te bieden, doet verzoekster vermoeden dat zij de Belgische autoriteiten wil misleiden en geen zicht wil bieden op haar eigenlijke situatie en vertrek. Dat zij een fotokopie neerlegde van haar identiteitskaart doet hieraan geen afbreuk.

Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat er in hoofde van verzoekster geen reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden vastgesteld.

Zo wordt in de bestreden beslissing naast het voorgaande ook gewezen op het gegeven dat het relaas dat verzoekster voorlegde gedurende het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op belangrijke punten verschilt van wat zij heeft verteld bij de DVZ. De adjunct-commissaris licht dit als volgt toe:

"Zo gaf u daar volgende verklaringen: "Telkens als wij diamanten meebrachten...", "Dat loopt altijd goed.", waaruit blijkt dat u verklaarde meerdere keren diamanten te hebben gesmokkeld (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Gedurende het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter slechts éénmaal deel te hebben genomen aan de diamantensmokkel (NPO, p. 21). Voorts stelt u voor de DVZ dat u telkens geld kreeg voor uw werk (zie vragenlijst CGVS, vraag 5), hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud beweert nooit geld te hebben ontvangen van A. (...) (NPO, p. 22). Daarnaast verklaarde u voor DVZ dat een man u op een dag kwam opzoeken met de melding dat u hem zijn diamanten niet had teruggegeven. Pas de volgende dag zou die man teruggekomen zijn, u meegenomen hebben, een blinddoek hebben opgedaan en u naar een huis hebben gebracht waar u tot 's avonds gevangen zat (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Gedurende het persoonlijk onderhoud bij het CGVS daarentegen stelt u dat A. (...) u de dag na het smokkelen van de diamanten is komen opzoeken en u aanvankelijk zei dat u uw geld moest komen halen in het huis, maar op de '1 mei straat' zou hij u dan geblinddoekt hebben en naar een huis

meegenomen. Pas daar aangekomen zou hij u gezegd hebben dat hij de diamanten niet gekregen had en dat u hem moest vergoeden (NPO, p. 17, 23). Een volgend element dat verschilt tussen beide relazen is dat u bij het ene uw echtgenoot heeft ingelicht over de redenen van uw vertrek (zie vragenlijst CGVS, vraag 5) hoewel u voor het CGVS vertelt dit niet te hebben gedaan om uw echtgenoot niet bang te maken (NPO, p. 11). Tenslotte voegt u, slechts na tussenkomst van uw advocaat, aan uw asielrelaas toe dat u bent verkracht hoewel u aanvankelijk aangaf alle hoofdredenen van uw vertrek uit Angola te hebben opgegeven bij de vragenlijst van het CGVS (NPO, p. 4). Er dient te worden geconcludeerd dat uw verklaringen over uw lotgevallen naar aanleiding van het vervoeren van diamanten voor A. (...) doorheen de procedure op essentiële punten strijdig zijn. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan uw vrees voor A. (...), de diamantenhandelaar, hetzij omdat u hem geld zou moeten overhandigen hetzij omdat hij u zou hebben verkracht, waardoor ook niet kan worden ingezien waarom iets dergelijks u (opnieuw) zou overkomen bij terugkeer naar Angola."

Verzoekster laat gelden dat zij bij de DVZ heeft uitgelegd dat ze maar één keer diamanten heeft vervoerd, "maar dat de handelaren dit regelmatig doen met de hulp van "mama's" om niet verdacht te worden". Zij beperkt zich echter tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier, waar een dergelijke verklaring niet kan worden teruggevonden, maar waaruit wel blijkt dat zij bij de DVZ verklaarde dat het altijd goed liep wanneer de mannen haar diamanten gaven om voor hen te bewaren en dat ze telkens als ze diamanten meebrachten geld kregen voor hun werk (administratief dossier, stuk 8, map 'DVZ', Vragenlijst, vraag nr. 3.5).

Verzoekster verduidelijkt voorts dat ze haar echtgenoot op de hoogte heeft gehouden van de incidenten en hem heeft uitgelegd wat er gebeurd is, maar dat ze geen nieuws heeft van hem en steeds probeert hem te bereiken, doch blijft steken in het herhalen van één versie van de door haar afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in één versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft.

Door voorts nog te verduidelijken dat ze de diamantsmokkelaar A. in de wachtzaal van de luchthaven in Lunda heeft ontmoet, dat deze haar daar vroeg om hem te helpen met een pakket te smokkelen naar Luanda, dat ze toen akkoord ging maar geen rekening hield met de risico's en in een opwelling handelde en dat zij en de diamantsmokkelaar op hetzelfde vliegtuig maar niet naast elkaar zaten, doet verzoekster geen enkele afbreuk aan de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen.

De vaststelling dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

Verzoekster beklemtoont nog haar zeer kwetsbaar psychologisch profiel, maar brengt geen stukken of attesten bij waaruit deze kwetsbaarheid kan blijken of waaruit kan blijken dat zij verkracht is geweest. Verzoekster geeft in haar verzoekschrift overigens zelf aan dat zij "niet geniet van een psychologische follow-up". De loutere omstandigheid dat verzoekster 70 jaar is, doet ten slotte geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen en overwegingen, die volstaan om te kunnen besluiten dat zij haar problemen met – en vrees voor – de diamantsmokkelaar A. niet aannemelijk heeft gemaakt.

De voorgaande vaststellingen en overwegingen volstaan om te besluiten dat verzoekster de door haar aangevoerde problemen in haar land van herkomst die ze zou hebben gekend door haar medewerking aan diamantsmokkel niet aannemelijk maakt. De kritiek die verzoekster uit op de overige motieven van de bestreden beslissing in dit verband, die bijkomstig en niet determinerend zijn, kan dan ook niet leiden tot een andere beoordeling, laat staan tot een hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekster de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

"Gedurende het persoonlijk onderhoud haalt u verscheidene keren aan diabetes te hebben en voert u ook de nodige handelingen uit om uw suikerwaarden te controleren (NPO, p. 11, 18, 20). Met betrekking tot een eventueel gebrek aan medische behandeling van uw diabetes, wat u zelf op geen enkel moment aanhaalt, niet wanneer u wordt gevraagd of er andere zaken of personen zijn die u vreest bij terugkeer naar Angola noch wanneer u gevraagd wordt om toevoegingen te doen aan het einde van het gehoor (NPO, p. 17, 26), dient u zich voor de beoordeling van deze elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging van verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een

vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-Generaal zou zijn bevoegdheid overschrijden indien het hier uitspraak over zou doen."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande, kan verzoekster niet worden gevolgd in zoverre zij voorhoudt dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoekster nog betoogt dat zij zich moeilijk tot de autoriteiten van haar land kan wenden om bescherming te verkrijgen in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet en bij haar verzoekschrift algemene informatie voegt ter staving daarvan (stukkenbundel verzoekster, stukken 3, 6, 7 en 8), wijst de Raad er op dat vermits zij de door haar voorgehouden problemen niet aannemelijk heeft gemaakt, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst irrelevant is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Angola zou hebben gekend.

2.3.3.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat uit niets blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid om haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.7. Waar verzoekster in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat

voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN